

PISMO MOJEMU DREVESU

Deklica, stara 12 let, je imela rjave oči, polne radovednosti in dolge rjave lase, ki so se ji pletli okoli ramen, ko je tekla proti gozdu. Danes je v šoli spet čutila tisti nenavaden občutek, da je nihče ne razume. Sošolci so se ji smejali, ko je nekaj povedala, učiteljica pa je le zamrmrala, da pretirava. Doma so jo vprašali, zakaj je žalostna, a niso vedeli, kako globoko se je počutila osamljeno. Občutek, da je nihče ne mara, jo je stisnil kot pretesen plašč, ni si mogla pomagati. Njena družina je bila ljubeča, vendar zelo zasedena. Starši so imeli službo in delo, ona pa je bila edinka. Včasih se ji je zdelo, da sta njena žalost in osamljenost nepomembna ter da ni dovolj velika, da bi jo kdo slišal.

Pobegnila je v gozd, kjer je za svoj 5. rojstni dan posadila svoje prvo drevo. Bilo je že staro več let, debel in močan hrast. Njegova krošnja je bila široka in mogočna. Hrast ni bil običajen, vsak njegov del je imel svojo zgodbo. Lubje je bilo hrapavo, polno brazd in ran, ki so spominjale na peklenko mrzle zime in vroča poletja. Korenine so segale globoko v zemljo, kot da bi držale skrivnosti celotnega sveta in gozda. Deklica je sedla pod hrast in občutila mir, ki ga nikjer drugje ni našla. Veter je rahlo premikal njegove veje, a takrat ni šlo za čudežno govorjenje, bil je le občutek, kot da drevo samo stoji ob njej, močno in tiho in ji daje neomejeno oporo.

Za trenutek deklica pozabi na šolo, ocene, sošolce, družino, tekmovanja, stalni pritisk... Deklica je občutila, kako ji listi senčijo obraz, kako roke drsijo po lubju in začela je razmišljati o svojem življenju. Šola je bila pogosto stresna zaradi ocenjevanj in težkih preizkušenj. Včasih je bilo težko razumeti, kdo je njen pravi prijatelj, kdo jo res sliši in kdo jo sploh opazi. Hrast pa je bil njen prijatelj, edini, ki je vedno stal tam, ne da bi jo sodil. Deklica mu je govorila o svojih občutkih, svojih ranah... Ničesar ni mogla skriti, to je bilo zanjo edino mesto na svetu, kjer je lahko bila iskrena in to, kar je res, ona sama. Ko je deklica vstala in odšla nazaj proti domu, se je počutila drugače. Svet se je zanjo spremenil. Še vedno je bilo vse v šoli enako. A v njej se je nekaj resnično spremenilo. Spoznala je, da lahko najde moč, tudi ko se zdi, da je nihče ne razume in ne mara. Hrast je bil njena večna opora, ki ji je pomagal videti, da je njeno srce pomembno, njena čustva so resnična in da lahko najde nekoga, ki ji bo vedno stal ob strani, četudi je to navadno drevo v gozdu. In prav v tem trenutku je spoznala, da če dovolj pozorno poslušas in si dovolj iskren s sabo, lahko najdeš prijatelja, ki te razume kjerkoli in kadarkoli.

Zoja Mustar, 7b, OŠ Šmarje -Sap